

Het Elboersgebergte

4 februari 2012

De gids, Mehdi, was geboren in Los Angeles en had Iraanse ouders. Hij benadrukte met zijn zachte accent van de westkust dat ze zich uitverkoren moesten voelen. Slechts een handjevol toeristen had eerder op deze toppen van het Elboersgebergte kunnen skiën. Dat kwam gedeeltelijk doordat het weer op dit moment gunstig was, en gedeeltelijk doordat er een nieuwe helikopter was aangeschaft. Maar vooral door versoepelde opstelling van de overheid. Om een reden die Mehdi niet kende, was het gezelschappen met een gids sinds drie maanden toegestaan om op de Shah Alborz en de Tochal te skiën.

Ze konden geen hulp verwachten van een reddingsdienst zoals in de Alpen of Noord-Amerika, en daarom moesten ze extra uitrusting meenemen waaraan ze niet gewend waren, hoewel ze veel gewend waren. Een satelliettelefoon, extra EHBO-spullen zoals de SAM Splint en een overlevingskit. Er stonden ook Engelstalige artsen stand-by, die ze zo nodig konden raadplegen.

Jon, Peter en David waren via Kopenhagen naar Teheran gevlogen, waar ze in een middelmatig hotel hadden overnacht en waar Jon zulke enorme vlooiënbeten in zijn armen had gekregen, dat ze er aangevreten uitzagen. De volgende ochtend gingen ze per taxi verder, tweehonderd kilometer over rammelende, kapotte wegen naar de streek Gajereh. In de informatiefolder stond dat het seizoen hier van eind no-

vember tot mei liep. Skiën gebeurde op grote hoogte boven de boomgrens en de hellingen waren overwegend leeg. Het was makkelijk om de pistes te verlaten voor spannender terrein, hoewel een gids werd aanbevolen.

Het was een lange reis geweest, maar dat maakte niet uit. Ze hadden veel om over te praten. Alles van de planning van de tocht zelf tot geklets over werk en de halfwetenschappelijke discussies over de donkere massa van het universum en de opkomst van de homo sapiens waarover David had gelezen in de *Scientific American* die hij in Kopenhagen had gekocht.

Jon en zijn vrienden waren hier niet voor het gewone off-piste skiën. Ze waren hier gekomen voor *extreme skiing*. Ze hadden de nieuwste technische kleding, rugbeschermers, helmen, powderski's, de technisch meest geavanceerde bindingen en skischoenen. Mehdi en de helikopter waren acht maanden geleden al geboekt.

De propellers dreunden op de achtergrond toen de helikopter opsteeg en hen achterliet. Jon voelde de kriebels in zijn buik.

Ze stonden aan de achterkant van het Elboersgebergte en keken het ravijn in. Peter en David waren zijn beste vrienden. Onder hen lag minstens dertienduizend meter ongerept; ongeëxploiteerd off-piste skiën. Jon dacht dat maximaal honderd mensen hier ooit voor hen waren geweest.

De zon fonkelde op de sneeuw alsof die zou verbranden.

Ze testten lawinesondes en detectoren. Mehdi controleerde of de satelliettelefoon het deed. Ze namen de afspraken een laatste keer door.

Jon stelde zijn helm en schoenen bij en fluisterde tegen zichzelf: 'Nu, godverdomme. Dit wordt mijn grootste point break ever.'

Hij wist niet hoezeer hij gelijk had.